

'Vathis sq.' 'Πλατεία Βάθης'

English

Epoches Art Gallery, Kifissia/Athens, Greece 2001
Chrysa Art Gallery, Katerini, Greece 2001
Prisma Art Gallery, Livadia, Greece 2001
Galerie Argo, Nicosia, Cyprus 2002
Galerie Argo, Athens, Greece 2002
Cycladian Pinacothèque, Hermoupolis/Syros, Greece 2003
Galerie Minima, Mykonos, Greece 2003
Siligi 12, Spetses, Greece 2003

Α.Ταμβάκη, Επιμελήτρια της Εθνικής Πινακοθήκης & Μουσείου Αλ. Σούτσου κατάλογος, 12/2000 ΑΘΗΝΑ

'Μια άλλη όψη της Αθήνας, Α.Δ. 2000'

Νεοκλασικά σπίτια με ξεθωριασμένες προσόψεις, που δείχνουν έκδηλα τα σημάδια της αλλοτινής αίγλης και της τωρινής φθοράς, φιγούρες αταίριαστες, που μοιάζουν αποκομμένες από τον ρημαγμένο περίγυρο, ασφυκτική κίνηση τη μέρα και ίσως και κάποιες δραστηριότητες που επιλέγουμε να αγνοούμε τη νύχτα...

Ένα σκηνικό αλλόκοτο κι όμως τόσο κοντινό, οικείο, μα και τόσο ξένο....

Η ατμόσφαιρα δεν προσφέρεται για ρομαντικές αναπολήσεις και γραφικά πιασχυρίσματα. Γειτονιές της Αθήνας που συνηθίσαμε να προσπερνάμε βιαστικά, ίσως γιατί θυμίζουν κάποιες όψεις της προβληματικής καθημερινότητάς μας, που μας τρομάζουν και μας ταράζουν. Στις μέρες μας στέρεψε πια και η νοσταλγία για μια Αθήνα πιο ζεστή, ανθρώπινη και φιλική. Συμβιβαστήκαμε ακόμα και με κάποιες πραγματικότητες που θέλαμε να πιστεύουμε πως δεν μας αφορούν.

Δύο βήματα πιο μακριά, ένας κόσμος αλλιώτικος, που πολύ προβληματίζει και ελάχιστα εμπνέει. Τι συμβαίνει, αλήθεια, πίσω από τις ερμητικά σφραγισμένες πόρτες και τα κλειστά παράθυρα; Τα ελάχιστα ελκυστικά αυτά εσωτερικά αναδίδουν τη δική τους ιδιότυπη ποίηση και μουσική, που μόνον ένας αισθαντικός, αλλά και στοχαστικός καλλιτέχνης μπορεί να αφουγκραστεί. Η μυρωδιά της μούχλας ανακατεύεται μ' εκείνη της παλιομοδίτικης ξεθυμασμένης κολόνιας, σ' ένα παράξενο μοναδικό κράμα. Μια αίσθηση μοναξιάς ένας ασυνήθιστος ερωτισμός... Κυριολεκτικά έτη φωτός μοιάζουν να χωρίζουν το τότε από το τώρα...

Στην τελευταία του αυτή δουλειά ο Βασίλης Καρακατσάνης αποτολμά μια θεαματική στροφή που ξαφνιάζει και εντυπωσιάζει. Τα όμορφα μοδάτα ρούχα, τα πάρτι της νιότης και της ωριμότητας είναι πια πολύ μακριά. Κυριαρχούν χώροι χωρίς ανοίγματα, χρώματα μουντά, εσωτερικά με φθηνά αντικείμενα, αλλά και με κάποιες αναμνήσεις αλλοτινής κομψότητας, μορφές απρόσωπες, σχεδόν συμβολικές. Να'ναι άραγε αλλοδαποί μετανάστες, τσακισμένοι από τη διάψευση κάθε ελπίδας και τη μιζέρια, που καθρεπτίζεται στα θλιμμένα τους μάτια; Κατά τη φανταστική, απροσδόκητη αυτή περιδιάβαση η διεισδυτική ματιά του καλλιτέχνη ανακαλύπτει και αναδεικνύει την κάθε λεπτομέρεια, με χαρακτηριστικές προοπτικές διαστρεβλώσεις, σαν μέσα από έναν ευρυγώνιο φακό. Δεν πρόκειται βέβαια για μια ρεαλιστική αναπαράσταση, αλλά για μια εκ βάθρων αναδημιουργία του κόσμου αυτού της διπλανής πόρτας με μεγάλη ευαισθησία και εσωτερικότητα.

Ακόμα και όταν δεν κερδίζει με την πρώτη ματιά τον θεατή, ένα τέτοιο ασυνήθιστο οδοιπορικό στις γειτονιές της παρακμής και της εγκατάλειψης, τον συγκινεί βαθιά και τον προβληματίζει ουσιαστικά με την ειλικρίνεια και τη γνησιότητά του. Το υπαινικτικό φως, η κάποια μονοτονία του χρώματος απ' όπου δεν λείπουν και ορισμένες εντάσεις, η έμφαση στην κάθε σημαίνουσα λεπτομέρεια συντείνουν στη δημιουργία μιας υποβλητικής, εξαιρετικά φορτισμένης ατμόσφαιρας. Από την ανάπλαση αυτή απουσιάζει κάθε στοιχείο ευχάριστης γραφικότητας ή απαραγνώριστης ταυτότητας. Αν και δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ως προς τον τόπο, εντούτοις δεν υπάρχει κάτι τόσο καθοριστικό και τοπικό που να αποκλείει άλλα ενδεχόμενα. Ίσως το φως και τα πρόσωπα των ανθρώπων, ή ακόμα και κάποια φθηνά σκεύη υποδηλώνουν ή υποδεικνύουν με μεγαλύτερη ακρίβεια ότι αυτά που βλέπουμε εντοπίζονται οπωσδήποτε στην Αθήνα.

Δεν πρόκειται για ένα χρονικό του Αθηναϊκού περιθωρίου στο τέλος του 2000. Ούτε ενδιαφέρουν ιδιαίτερα τον καλλιτέχνη οι άνθρωποι που κατοικούν στους δρόμους γύρω από την Πλατεία Βάθης, τα προβλήματα και οι ασχολίες τους. Με πολλή μαεστρία ο Βασίλης Καρακατσάνης αποφεύγει την εύκολη διολίσθηση προς μια εικαστική παραφιλολογία αυτού του τύπου, με στοιχεία μελοδραματικά ή με φανερή διάθεση κοινωνικής κριτικής. Η γραφή είναι αρκετά αφαιρετική, εντυπωσιακά ώριμη και συγκροτημένη, αλλά και όπου χρειάζεται «φευγάτη». Με τη συγκίνηση του ανθρώπου που νοιάζεται, αλλά και με την αντικειμενικότητα του παρατηρητή από απόσταση ο Βασίλης Καρακατσάνης αποκαλύπτει τις κρυφές πτυχές της υποβαθμισμένης αυτής περιοχής, παρασύροντας τον θεατή σε μια προσεκτική ενατένιση.

Η δύναμη της τέχνης ξεπερνάει εδώ με χάρη τους όποιους περιορισμούς της πεζής πραγματικότητας, μεταμορφώνοντας τους χώρους αυτούς της ευτέλειας και της παρακμής σ' ένα μαγικό, ξεχωριστό σκηνικό.